

Lyftes upp, försvann — men kom tillbaka!

Se sid 5

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år.
Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 90 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg motages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att teckna telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Vem hjälpte Israels barn ur Egypten?	3
En oväntad kyla	4
Lyftes upp ur soffan	5
Radarfallet som Condons inte kunde knäcka	7
Ljusklut vid Mogata	10
UFO skrämde tonårsflickor	11
Fransman öga mot öga med ufonaut	13
Exilkuban kidnappad av UFO	14
Mystiska spår i fårhagen	17
UFO "uppvaktade" Carters helikopter	18
Lantbrukare förlamades av UFO	19
Insändare	21
Främmande varelser i Stenum	22
Gigantiskt rymdskepp nära Linz	24
Bemanat UFO sågs av Medelhavsfiskare	26
Kontakt	27

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in 35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Vem (vilka) hjälpte Israels BARN UR EGYPTEN?

Ja, så sitter jag här igen vid min skrivmaskin och konstaterar att ännu ett år har gått! Ur UFO-synpunkt ett fattigt år. Det är inte lätt att ge ut en tidning i ämnet, när det inte händer något intressant att skriva om. Och inte känns det bättre, när man tvingas höja priset men porto och allt annat tvingar oss till detta - ja, det blir för all del en ganska blygsam höjning med 10 kr till 90 kronor/år.

Många av våra nyare läsare har tydligen inte fått klart för sig att U.I. utkommer oregelbundet, alltså inte varannan månad utan när vi har material, tid och möjlighet att trycka, men den kommer med sina sex nummer och vi ber er ha förståelse för just detta.

Samtidigt ber vi er ställa upp för oss ännu ett år och sända in avgifterna i tid, vilket underlättar avsevärt för oss: Början av året är alltid jobbigast. Kursen ("Vägen till klarsyn" eller som vi benämnt den "Vägen till det okända" fortsätter, och om ni följer den bör ni inte ha svårigheter att nå kontakt med vad vi kallar UFO.)

Det låter kanske lite mycket med ett sådant löfte, men ni kommer själva att förstå om ni följer de råd och anvisningar som delges.

Ja, som sagt, året närmar sig. Finalen julen står för dörren. Hur var det nu igen: Den där stjärnan som kallas Betlehemsstjärnan (Var det inte ett UFO?) Ja, det tål att tänka på! Jag kommer att tänka på en annan sak nämligen Israels uttag ur Egypten där hela egyptiska hären dränktes av "Herren". Läs gärna

andra Moseboken och fundera själv! Inte kan det väl ha varit den kärlekens gud vi prisar, som så grymt lät dränka dessa människor. Det låter inte särskilt klokt i mina öron. Inte heller de försök till svar som prästerna levererar, ungefär som att "Herrens vägar äro outgrundliga". Det är en undanflykt inget svar.

Nej, svaret blir sannoliktare, om man antar att de krafter Moses arbetade med var en annan civilisation, med ett högre tekniskt kunnande, men där moralbegreppet inte följt med i utvecklingen, så varför inte slå fast att det var UFO och ufonauter med i bilden. Då klarnar mycket av de frågeställningar man står framför när man läser bibeln. För det är väl inte så att den Gud vi hyllar i själva verket inte är så god som vi vill göra honom till?

Välj själv en av dessa två förklaringar: Mordet på den egyptiska hären är antingen UFO:s verk eller också Guds. Om det är det senare fallet, är Gud inte särskilt välutvecklad, i varje fall inte moraliskt.

Skulle jag få tro någonting skulle det vara att vi har blandat ihop Gud och UFO:s. Jag tror vidare, att vi har haft mycket lite av fysiska pekpinna som har direkt med Gud/vårt upphov att göra. Däremot en hel del med andra intelligenser i universum och dessa har varit oss överlägsna på flera sätt. Vi har då felaktigt trott, att de var Gud eller utsända/sändebud från honom. Naturligtvis har dessa intelligenser också ett upphov och förmodligen är det detsamma som för oss, men för den skull behö-

ver de ju inte gå hans ärenden i alla avseenden.

Ju förr vi inser att vi lurats av dessa intelligenser och senare av religionstolkarna och dess utövare desto fortare har vi en möjlighet att få reda i den otroligt tilltrasslade härva som religionerna utgör. Därmed inte sagt att det inte existerar ett högre väsen och tillika en kärleksfull vilja att hjälpa oss människor, men den kommer inte ifrån den etablerade kristendomen och knappast heller ifrån andra liknande läror.

Alltså, ni som verkligen är sökare, tänk själva och låt er inte vilseledas. Tro inte på någon annan är er själv,

En oväntad kyla

Jag var ute och rastade min hund tillsammans med en granne. Det var en ljum sommarkväll för ungefär åtta år sedan. Vi gick och småpratade med varandra, då vi båda plötsligt kände hur allting blev kallt. Det var som om vi kom in i ett vinterlandskap. Denna enorma och plötsliga kyla gjorde oss både förvånade och rädda.

Vi blev inte mindre förskräckta då vi upptäckte, att det blivit dödstyst runtomkring oss. Fågelsången och andra vanliga ljud var helt borta.

Vi fick en kuslig känsla av att vi upplevde någonting som för oss var oförklarligt.

En liten stund stod vi stilla men gick sedan i rask takt hem. När vi ett par dagar senare träffades, gick vi igenom vad vi upplevt och känt vid detta tillfälle. Vi kom båda till den slutsatsen att våra upplevelser stämde helt överens.

Den rädsla som vi kände vid upplevelsen var av sådan art att vi inte kan minnas att vi någonsin tidigare

då har ni största chansen att få resultat i ena eller andra riktningen! Och i den förhoppningen att ni förstår det sagda på rätt sätt vill jag tillönska er alla en så god och trivsamt helg som det över huvud taget är möjligt. Jag hoppas att vi möts igen 1984. Samtidigt önskar jag att ni fått något lite att tillföra ert vetande till hjälp i kommande arbete eller i sökandet efter den sanning vi alla så innerligt eftersträvar.

känt något liknande. Både han och jag är övertygade om att vi har upplevt ett fenomen, som ofta uppträder vid UFO-iakttagelser och att ett sådant kan ha varit "med i bilden" men att vi aldrig hade uppfattat det.

Efter denna händelse har jag ofta tänkt och funderat över liv i universum och ju mer jag tänker desto självklarare blir bilden av att det måste finnas liv i världsalldet. Nu har jag flyttat från Mantorp, där jag hade min upplevelse. Jag har tyvärr ingen kontakt med den granne, som var med men jag är säker på att han som jag går och funderar över vad det var som hände den där kvällen för åtta år sedan. När jag någon gång berättar det för mina närmas- te, skrattar de åt mig och skämtar om tefat och gröna män. Men jag vet vad jag upplevt, och ingen människa på jorden kan ta ifrån mig minnet av detta.

En sann scout

Kjell/1983

Lyftes upp ur soffan — OCH FÖRSVANN!

Inför den fantastiska och skräckfyllda händelse, som 22-åriga sjömannen Karl-Gunnar Johansson från Kalmar fick uppleva på nyårsdagen i år grips man av en känsla av att stå inför det absolut oförklarliga. Plötsligt - i ett enda ögonblick - lyftes han upp ur hörnsoffan i hemmet och försvann ur sin kamrats åsyn för att sedan efter kanske 5-10 minuter återvända på samma oförklarliga sätt. Ungefär som när man sekundsnabbt växlar diabol med samma motiv i sin projektor. Ingen rimlig tolkning kan ges eftersom det inträffade strider mot alla kända naturlagar!

Karl-Gunnar satt vid tretiden på eftermiddagen i hemmet på Norrlidsvägen i hörnsoffan och spelade schack med en kamrat. Denne satt en stund och tittade ned på pjäserna, men när han sedan lyfte blicken var Karl-Gunnar försvunnen!

Den som berättar detta är Karl-Erik Johansson, Karl-Gunnars far. - Självt låg jag inne på sängen och läste, när Karl-Gunnars kompis kom in till mig och frågade om Gunnar gått ut. Men det visste jag ingenting om. Då gick han runt i huset och letade överallt, men han fanns ingestans. Till slut gick han in i vardagsrummet och satte sig igen, och någon minut senare satt Kalle åter i soffan, helt plötsligt!

Karl-Gunnar berättade, att han hade känt det, som om han lyftes från soffan och fördes in i ett stort, vitt ljus av mycket bländande kvalitet. Han liknar det vid ljuset från en läkare eller tandläkares undersökningslampor.

- Det var precis som att titta rakt in i en strålkastare, säger han. I ljuset fanns det skuggor, som han in-

te närmare kunde urskilja, men de rörde sig inne i ljuset utan att han egentligen kunde avgöra om det var skuggorna från människor eller föremål. De var odefinierbara.

Blev alldeles blodröd

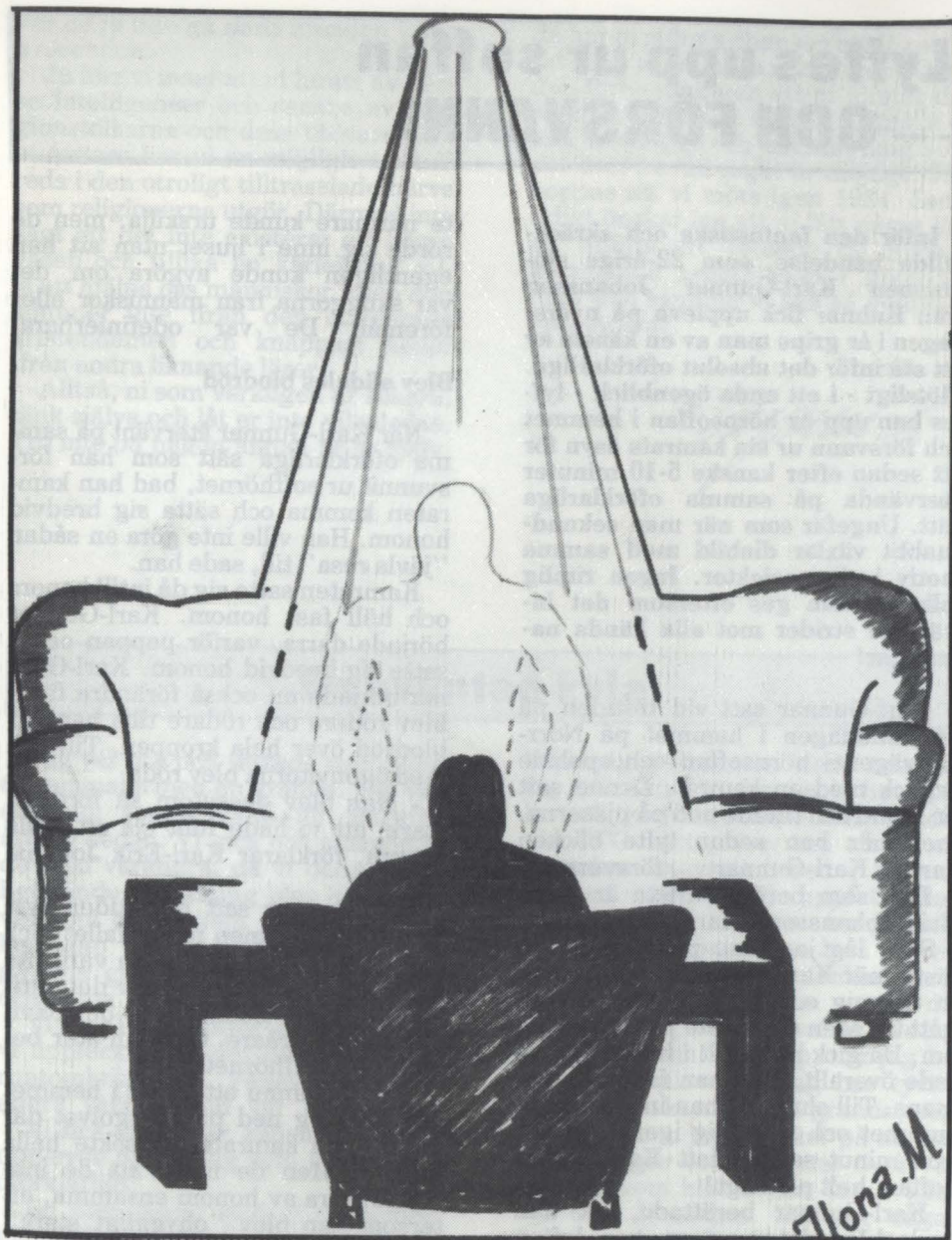
När Karl-Gunnar återvänt på samma oförklarliga sätt som han försvunnit ur soffhörnet, bad han kamraten komma och sätta sig bredvid honom. Han ville inte göra en sådan "jävla resa" till, sade han.

Kamraten satte sig då intill honom och höll fast honom. Karl-Gunnar började darra, varför pappan också satte sig bredvid honom. Karl-Gunnar började nu också förändra färg, blev rödare och rödare tills han var blodröd över hela kroppen. Till och med ögonvitrorna blev röda.

- Han blev dessutom så fördömt stark, att vi hade fullt sjä att hålla honom, förklarar Karl-Erik Johansson.

Karl-Gunnar satt hela tiden tyst och darrande, men när anfallet gick över förklarade han att han varit ute på en resa, någonstans där det varit alldeles ljust. Sedan hade det blivit gråare och gråare, tills han åter befann sig i soffhörnet!

Han fick ännu ett anfall i hemmet och lade sig ned på köksgolvet där fadern och kamraten försökte hålla honom. Men de insåg att de inte skulle klara av honom ensamma, eftersom han blev "ohyggligt stark" under den egendomliga attacken. Kamraten gick och ringde efter ambulansen, och i väntan på den fick de två männen tillsammans åter försöka hålla Karl-Gunnar. Plötsligt började det gnistra om hans klockarmband men de lyckades ta av honom armbandsuret.

Karl-Gunnar upplevde händelsen som om han lyftes upp från soffan och fördes in i ett stort vitt ljus.
— Det var precis som att titta rakt in i en strålkastare, berättar han.

Då ambulansmännen kom, insåg de att de själva inte skulle kunna klara av den orolige patienten. Polis rekvirerades, och tre polismän band honom. Han spändes fast vid en bår

men fick ett nytt anfall under ambulansfärden till psykiatriska kliniken i Kalmar. Läkarna där fann inget fel på honom utan sände honom vidare till psykiatriska kliniken i Västervik.

Inte heller där kunde man efter flera dygns observation hitta något fel.

Karl-Gunnar Johansson berättar själv om händelsen:

- Jag fick intensiva stickningar i kroppen, och fingrarna blev "precis blåa" liksom även naglarna. Färgen på fingrarna försvann inte förrän en och en halv dag efteråt. Fingrarna blev ganska snabbt normala, men naglarna var länge mörkblå, sedan blev de ljusare och ljusare.

- Armarna svullnade upp och blev nästan dubbelt så grova. De blev också röda och alldeles stenhårda. Karl-Gunnar blev så öm i händer och armar, att han inte ens kunde sätta ned dem mot bordsskivan utan att det gjorde ont.

Under anfällen blev han "enormt stark". På psyk. avdelningen i Kalmar var poliserna tvungna att sätta sig på honom, men han lösgjorde sig med våldsam kraft.

Överläkaren vid lasarettet i Västervik trodde att han hade druckit en massa sprit och därför fått något slags överslag, men blodprovet vi-

sade ingen halt av alkohol.

På sjukhuset fick han stanna för observation från fredag till onsdag följande vecka.

Stickningarna i kroppen besvärade honom mycket, dessutom fyllde det inträffade honom med skräck.

Skräck var det kanske också som husets hund kände. Efter händelsen i vardagsrummet vägrade han nämligen att gå in där på ett par dygn. Han brukar annars för det mesta ligga där. Även Karl-Gunnars far liksom flickvännen fick en känsla av otrygghet, när de efteråt kom in i rummet.

Det gåtfulla, det omöjliga, det osannolika - allt det man inte förstår i ett drama av det här slaget fyller den utomstående med något slags vanmakt. Men ändå är det väl som Karl-Gunnar säger:

- Det var precis som jag lättade från soffan, rakt upp bara... (art. bygger på intervjuer gjorda av J.O. Sundberg, Erik Andersson och J.P. Caspersson).

Radarfallet som Condons kommitté inte kunde knäcka!

En av de mest häpnadsväckande serierna av radarkontakt och visuella observationer av ett UFO inträffade vid Lakenheath-Bentwaters i England mellan kl 21.20 den 13:e och 03.30 den 14:e augusti 1956. Fallet var så förbryllande att den forskare vid Condon-kommittén som granskade det konstaterade rent ut att det måste tas som ett bevis för att UFOs verkligen existerade. Men Project Blue Book betecknade det på sedvanligt sätt som "abnorm störning av radarvågor," den förklaring som Air Force genomgående tog till när det inte gick att förklara en UFO-registrering på radar på något annat sätt.

En mycket utförlig analys av detta fall gjordes av Gordon D Thayer vid National Oceanic and Atmospheric Administration. Analysen granskades ingående av The UFO Subcommittee of the American Institute of Astronautics and Aeronautics och publicerades sedan i septembernumret 1971 av dess tidskrift *Astronautics & Aeronautics*.

Thayers rapport beskriver fallet som "det mest gåtfulla och ovanliga bland alla dem som observerats både via radar och visuellt."

En rapport som lämnats av chefen för nattskiftet vid Radar Air Traffic Control Center vid Lakenheath och vidarebefordrats till Condon-kom-

mitten flera år efter händelserna den 13-14 augusti 1956 var enligt Thayer den som gav den mest sammanhängande skildringen av det inträffade. Denna rapport kunde inte återfinnas i Blue Book's arkiv 1967, men den återfanns bland de dokument som frigavs av Air Force 1976. Här är skildringen sådan den vidarebefordrades till Condon-kommittén:

Någon gång mellan januari och september 1956 (jag kan inte erinra mig exakt datum eller månad) tjänstgjorde jag som vaktchef vid RAF-basen i Lakenheath (en USAF-bas), närmare bestämt vid radarkontrollen. Det var skiftet mellan kl. 17 och midnatt. Jag hade fyra eller fem radaroperatörer på mitt skift. Jag fick ett telefonsamtal på en direktlinje (jag är inte säker på vilken linje det var). Det var Sculthorpe GCA som ringde, och radaroperatören där frågade om vi på våra skärmar hade något eko från ett mål som rörde sig med en hastighet av över 6.000 km/tim. Han uppgav att de hade följt ett radareko som rört sig från en punkt 50 eller 60 km öster om Sculthorpe till en punkt 60 km väster om Sculthorpe. Föremålet passerade rakt över Sculthorpe RAF-bas (som också var en Air Force-bas). Han rapporterade att tornet sett det passera och det föreföll att vara bara ett suddigt ljus. En C-47:a som flög över basen på 1.600 meters höjd rapporterade också att den sett ett suddigt ljus som passerade under flygplanet. Hur långt under flygplanet framgick inte av rapporten.

Jag underrättade omedelbart alla våra radaroperatörer, och varje radarskärm ställdes in på olika distanser - från 15 till 300 kilometers radie från Lakenheath. Vid den tidpunkten hade jag inte kontaktat någon via telefon då jag var ganska skeptisk beträffande denna rapport. Vi använde ---- på vår radar, vilket helt eliminerade alla eko från marken och stationära mål. Det förekom ingen eller mycket lite trafik på radarskärmarna såvitt jag minns. En av radaroperatörerna lade emeller-

tid märke till ett stationärt mål på skärmen mellan 30 och 40 km åt sydväst. Detta var ovanligt, då ett stationärt mål skulle ha eliminerats om det inte rörde sig med en hastighet av åtminstone 70-80 km/tim. Ändå kunde vi inte upptäcka att det rörde sig alls. Vi betraktade radarekot på alla skärmarna under flera minuter, och jag ringde upp GCA i Lakenheath för att höra om de också såg ekot på sina skärmar. De bekräftade att de hade det på sina skärmar på samma geografiska position. Medan vi stod och tittade började det stationära målet röra sig med en hastighet av 600 till 900 km/tim i riktning NNO tills det nådde en punkt omkring 30 kmNNV Lakenheath. Det var ingen långsam hastighetsökning eller acceleration - farten var konstant från första sekunden tills det stannade.

Mrs Smith plågades mycket, när hon under hypnosen tycktes återuppleva händelserna. Hon grät, jämrade sig, kastade med huvudet, ryste, skakade etc. I synnerhet när hon "återupplevde" hur en varm vätska täckte hennes ansikte (detta återupplevde även Mona). Hennes leende och tydliga lättnad, när upplevelsen var över och hon åter befann sig i bilen på väg hem med sina vänner, var dramatiskt.

Dr Sprinkle nämner också i sin rapport att Mrs Smiths papegoja enligt flera vittnen vägrade att ha något med henne att göra efter UFO-upplevelsen. Andra kunde närma sig fågeln, och den betedde sig då normalt, men så snart som Louise kom i dess närhet, flaxade den och flyttade sig undan. Fågeln dog några veckor senare.

Mona Stafford beskrev under hypnosen intryck som hon uppfattade så, att hon togs ut ur bilen och sedan var ensam på ett vitt bord eller en säng. En bisarr fas som hon mindes var åsynen av ett ljus vid slutet av en lufttrumma eller tunnel, vilken hon beskrev som en vulkan med tandade ändar. Det var under denna tid som hon klagade över ett intensivt

tryck över ögonen...precis som om de hade plockats ut." Mona beskrev sedan ett lysande öga som verkade sända ut blixtriknande strålar. Hon kände det som ett starkt lysande vitt ljus riktades mot henne och som om det var en "kraft" eller energi som genomborrade henne och höll henne fast vid bordet eller sängen. Hon hade också en känsla av att hon undersöktes av fyra eller fem små humanoider, som satt runt omkring henne. Efter hypnosen sa hon att hon bättre förstod vad som hänt under den tid som fallit bort ur minnet.

Mrs Thomas upplevde under hypnosen hur hon tycktes bli bortförd från sina två vänner och placeras i en "kapsel" med ett fönster på ena sidan. Hon tycktes erinra sig gestalter som rörde sig fram och tillbaka framför fönstret. Det var som om hon blev observerad. Hennes intryck var att de som iakttog henne var 120 cm långa humanoider med mörka ögon och grå hud. Hon hade också en upplevelse av att något slags apparat placerats runt halsen på henne. Så snart hon försökte prata, eller tänka, slöt sig apparaten tätare kring halsen, och hon fick i dessa ögonblick en kvävningsskänsla. Först tolkade Mrs Thomas denna upplevelse så, att hon hindrades att ropa på sina vänner, men senare trodde hon mer på att rört sig om ett experiment, där varelserna ville utröna hennes intellektuella och emotionella reaktioner.

Mrs Smith sade under hypnosen att hon såg flera skepnader men var så skrämde, att hon inte höll ögonen öppna tillräckligt länge för att urskilja några detaljer. Inte förrän flera månader senare dök det upp minnesbilder av vissa detaljer. Hennes beskrivningar på varelserna stämde i stort sett överens med hennes kamraters, och hon tillade att varelsernas händer påminde om avbrutna vingpetsar. Alla tre menade att deras tillfångatagare kommunicerade telepatisch - aldrig muntligt. Ingen av dem mindes någon varelse med en mun!

Vid ett senare tillfälle tycktes Mona "se" ett rum...som genom en tunnel vid vars slut fanns ett starkt ljus. (Denna bild uppstod som ett svar på en fråga som ställdes av Len Stringfield, angående hennes referens till en vulkan). Hon såg ett fyrkantigt bord på vilket låg en kvinna som omgavs av fyra små gestalter iklädda vita dräkter. De verkade studera eller undersöka försökspersonen under ett starkt lysande vitt ljus. "Jag är inte säker på om personen i fråga var Elaine, eller Lou eller jag själv," sade hon.

Dr Sprinkle säger i sin rapport: "Enligt min mening beskriver var och en av kvinnorna en "verklig" upplevelse, och de använder sin intelligens och uppfattningsförmåga för att så noggrant som möjligt redogöra för de intryck de fick under den hypnotiska regressionen."

Sprinkle påpekar att kvinnornas "återupplevelse" av vad som hände under den tid som de efteråt inte kunde minnas, liknar berättelser av andra personer, som tycks ha tagits ombord på främmande farkoster och "undersökts". Sprinkle anser att fastän man inte med säkerhet kan påstå att dessa händelser verkligen har ägt rum, är ett bortförande av UFO-varelser den bästa hypotesen för att förklara det hela, inklusive "tidsförlusten."

Sprinkle säger att kvinnorna tycks ha samarbetat öppet och ärligt med honom, när de berättat om sina upplevelser. Och han anser att Stanford-fallet är ett gott exempel på en inte ovanlig typ av UFO-upplevelser.

I övrigt kan nämnas att Mrs Smith säger att hon nu börjar erinra sig hela händelseförloppet och tänker skriva en bok om upplevelserna.

Ett flertal andra personer rapporterade att de observerat ett UFO i Casey och Lincoln Counties, den 6 januari 1976.

Ett äkta par som bor några hundra meter från "kidnappingsplatsen" observerade från ett fönster hur ett stort, lågtflygande, lysande föremål

format som en glödlampa passerade över Stanford-distriktet. Denna observation gjordes vid 23.30-tiden.

Andra rapporter om UFO-iakttagelser, vilka gjordes tidigare under kvällen, var dock mer detaljrika, där det talades om en ring av röda eller orangefärgade ljus som löpte runt ett diskusformat UFO.

Två tonåringar jagade ett lågt-flygande UFO med bil efter det att de sett det sväva över en fabriksbyggnad i Stanford. Deras jakt förde dem ända till Danville, Kentucky, i norr. Där rapporterade de till polisen om sin observation.

En annan betydelsefull UFO-rapport kom i dagen då Jerry Black, från Mufon Cincinnati, under ett senare besök i Liberty, fick veta att ägaren till den farm där "kidnappningen" ägt rum, hade observerat ett ovanligt, lågtflygande, glödande, vitt UFO som sköt ned en vit ljusstråle mot marken. Detta skedde vid 22-tiden, men observationens svaga punkt är, att han inte kunde säga om det skedde den 5 eller 6 januari.

Säkrare när det gäller datum, den 6 januari 1976, är däremot Mrs Janet Stewart från Bethel, Minnesota, som upplevde en närkonfrontation med ett UFO, vilken gav upphov till fysiologiska effekter. Trots att Bethel och Stanford befinner sig på ett långt avstånd ifrån varandra, fågel-

vägen, behöver detta inte betyda att det inte finns något samband mellan dem om vi beaktar UFO:nas förmågor. Bethel-rapporten börjar med att Mrs Stewart vid 19.30-tiden är på väg i sin bil för att hämta upp en väninna, då de båda planerat att delta i en kvällskurs i Moundview. Plötsligt uppenbarar sig en underligt rödglödande farkost med små gröna, blinkande ljus, vilken sedan sänker sig ned till en höjd av ca 7 - 8 meter ovanför bilen. Den följer henne på kort avstånd tills hon når fram till sin väninnas hus.

Då Mrs Stewart och hennes väninna senare är på väg till Moundview, uppenbarar sig återigen samma UFO. Det följer bilen på kort avstånd tills de kommit fram till sin bestämmelseort, vilket motsvarar en sträcka på ca 3 kilometer.

Mrs Stewart uppgav i en skriven redogörelse för fallet, att hon följande dag led av svåra menstruationskramper och blödningar, trots att hennes normala period hade upphört 6 dagar tidigare. Hon led också av ögoninflammation. Då hon kollade med sin väninna fick hon veta att även hon haft menstruationsbesvär.

Källa: The Mufon UFO Journal, nr 110, januari 1977. Sökaren, nr 6, 1977.

Ljusklot vid Mogata

Barbro och Sören Larsson var en varm vårnatt för tre år sedan på väg hem i sin bil. De är bosatta i det lilla samhället Mogata, strax utanför Söderköping i Östergötlands län. Plötsligt fick båda syn på ett ljusfenomen, som de närmast beskriver som ett stort klot, ca 400-500 meter längre fram vid eller strax utanför väggen. Klotets storlek kan jämföras med en tvåkrona hållen med utsträckt arm. Deras uppfattning av si-

tuationen tyder på att klotet rörde sig mot bilen med ganska hög hastighet.

Just som de skulle svänga till vänster vid en avtagsväg, ändrade även klotet riktning och flög åt samma håll. Vid denna manöver kom klotet att hamna på deras högra sida av bilen. I och med detta kunde Sören lättare bestämma hastigheten hos klotet, vilken han uppskattar till ca 100 km/tim. Nu befann sig klotet

på närmare håll så Sören kunde även uppskatta storleken bättre, vilken han uppskattar till ca 10 m i diameter.

Barbro som satt vid ratten kunde givetvis inte ha hela sin uppmärksamhet på klotet men hon intygar, att Sörens beskrivning är riktig. Hon saktade genast in, när de fick se föremålet och höll uppskattningsvis 50 km/tim under så gott som hela observationen.

När de hade svängt åt vänster, var de ordentligt uppskrämda av vad de sett. Nu gick vägen genom ett litet skogsparti. Hela tiden iakttog Sören hur föremålet syntes genom träden väldigt starkt lysande. Eftersom hastigheten var högre hos klotet, kom de själva ut ur skogen alldeles efter klotet.

När de kom till en liten kulle strax utanför skogen, korsade klotet vägen ca 50-100 m framför dem och dök sedan ned i en ravin liknande en liten bäck, som rinner under vägen. Efter att ha åkt över bron till ravinen, tittade de bakåt för att om möjligt kunna se vart klotet hade tagit vägen. Men nu gick det inte att se en enda liten gnutta ljus någonstans!

Ljuset som klotet utstrålade var mycket likt en ordinär stjärnas sken och kontur fast oändligt mycket större. Likaså sken fenomenet konstant

hela tiden och blev varken större eller mindre.

Vid tillfället rådde klart och torrt väder. Det var vindstilla.

Observationstiden uppskattas till 4 minuter. Ej heller kunde något ljud höras. Barbro kände sig vid tillfället illa till mods och var även lite skakad under resten av natten på grund av den ovanliga synen. Sören hade lättare att sova under natten, men någon riktig sömn fick de aldrig den natten.

Vi vågade inte berätta för någon om vad vi hade sett, säger Barbro allvarligt.

Men nu känns det hemskt skönt att kunna redogöra ordentligt för det hela, skyndar sig Sören att tillägga. Vi visste inte att det fanns människor som tog sånt här på allvar. Vi trodde att alla människor var negativt inställda till dessa fenomenas natur. Och så kommer ni och berättar att människor runt om i Sverige sitter och håller tyst om vad de sett och upplevt!

Ja, det är mycket fint att ni på allvar lyssnar till människor som har något att berätta, slutar Sören. (Så tycker och säger många människor som vi kommer i kontakt med i detta stimulerande och fantastiska hobbyarbete.)

Kjell för UFO-information 1983

UFO skrämde två tonårsflickor

Natten mellan 28-29/7 1983 hade vi en grillfest i det gröna med tält och allt som hör därtill, berättar Ingela Johansson, 14 år och fortsätter: Min kamrat Anneli Nyberg var med hela tiden och kan intyga att det jag berättar är sanning.

Vi var ett sällskap med ungdomar som tillsammans hade en mysig kväll vid västkusten, närmare be-

stämt vid Havstenssund, Tångön, där vi hade slagit läger för kvällen. Efter att ha grillat och haft roligt fram till kl. 01.00, beslöt vi ta en promenad till andra sidan av halvön, som vi låg på. När vi kommit fram dit ville jag och Anneli gå tillbaka igen för det började bli sent. De andra i sällskapet stannade kvar medan vi två började gå tillbaka till våra

tält.

När vi gått nästan hela vägen tillbaka och var vid den grusväg, som leder till tälten fick vi se något konstigt. 125 - 150 m ut över vattnet såg vi en ljusgrön, lysande sak hänga 1,5 - 2 m över vattenytan! Storleken var ungefär som två volvobilar och till formen såg föremålet ut som en tallrik med en kupa på översidan. På kanterna såg vi en rad ljusa lampor som lyste. Vi hörde inget ljud från denna märkliga tingest. Det fanns vid tillfället inga störande ljud. Vi skulle tydligt ha hört, ifall det hade varit en helikopter eller något annat vanligt flyg. Vädret var klart men lite kyligt. Ingen blåst.

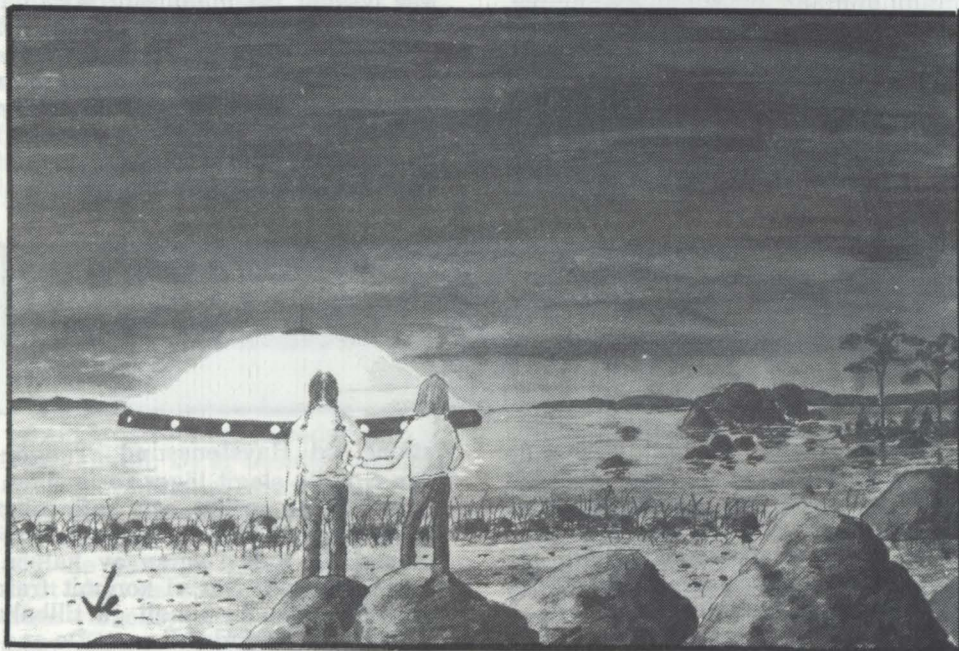
Vi stod som fastnaglade i ungefär en minut och bara stirrade på föremålet. Under den minuten kände jag att detta var en högst ovanlig upplevelse. Jag blev varm och kände mig som förslamad några sekunder. Jag blev också hemskt rädd.

Anneli och jag visste inte vad vi skulle ta oss till. Vi vågade inte gå tillbaka till tälten utan vi vände om

och gick åt det håll vi kommit ifrån. Medan vi funderade på vad det kunde vara, hade föremålet plötsligt försvunnit. Lite senare fick vi se en plastbåt fara fram och tillbaka på det ställe där vi sett fenomenet. Den verkade undersöka platsen, för den lyste med en lampa av något slag över ytan.

När vi under en och en halv timme bara funderat på vad vi skulle ta oss till, tog vi mod till oss och gick helt enkelt hem till vår bostad. Att sova var inte lätt den natten! Jag har ibland tänkt på att det skulle kunna finnas liv någon annanstans i universum, och om någon utomjordisk varelse skulle komma i min närhet skulle jag försöka gå fram till honom och hälsa. Jag förstår inte varför jag blev så rädd. Nu hoppas jag att den där båten kanske såg något. Om de som fanns i den läser detta skulle det vara fint om de hörde av sig till UFO-information.

Ingela och Anneli
Kjell/1983

De båda flickorna stod som fastnaglade i en minut och bara stirrade på föremålet.
— Jag blev varm och kände mig som förslamad några sekunder, berättar en av dem.

Fransman öga mot öga med ufonaut

Vid 16.30-tiden märkte basen för ett arbetslag, byggnadsarbetare Georges Gatay, att han plötsligt avlägsnade sig från sina arbetskamrater. Han drabbades av en "märklig sömnighet" och undrade vart han var på väg. Sedan, utan varning, fann han sig stående framför den underligaste av syner.

Mindre än nio meter framför honom, uppe på slänten, stod en man: hans huvud var täckt av en ogenomskinlig glashjälm med ett visir som räckte ned till bröstet. Han bar en grå overall och korta stövlar. I ena handen höll han ett avlångt föremål: "Det kunde ha varit en pistol, men det kunde också ha varit en metallstång." På bröstet fanns en ljusprojektor. Den underlige mannen stod framför en stor blänkande kupol, som "svävade" ca en meter över marken. Ovanför kupolen fanns några föremål som liknade roterande vingar eller propellerblad.

Helt plötsligt försvann den underlige mannen, och jag kan inte förklara hur detta gick till, ty han försvann inte ur min åsyn genom att han gick sin väg, utan han försvann bara i tomma intet precis som om någon hade suddat ut en bild.

Sedan hörde jag ett högt visslande ljud som dränkte ljudet från vår grävmaskin; tefatet höjde sig från marken med ryckiga rörelser i vertikal riktning och försvann även det i ett slags blå dimma som genom ett mirakel."

Så snart Gatay fick syn på UFOt och varelsen, försökte han springa från platsen, men han fann sig ohjälpligt fastnaglad vid marken. Han var sålunda paralyserad under hela observationen. Detta gällde även hans sju arbetskamrater. Ingen av dem hade tidigare trott på att det fanns flygande tefat.

Då Gatay åter kunde röra sig, sprang han tillbaka till sina män och skrek: "Har ni sett någonting?"

M Beurrois svarade honom: "Ja - ett flygande tefat!" Och grävmaskinisten, M Lubanovic, tillade: "Det stod en man klädd som en dykare framför det."

Fyra andra - Sechet, Villeneuve, Rougier och Amiraut bekräftade händelsen.

Det bör poängteras att upplevelsen inträffade i en avlägsen glesbygd. Gatay, som kämpade med motståndsrörelsen under kriget och sårades i Luxemburg, sade att han inte brukar inbilla sig saker och ting. Under en period efter iakttagelsen led han av sömnlöshet, häftig huvudvärk och total brist på matlust. Detta vara ca en vecka. Ironiskt nog är de åtta männen inte övertygade om att flygande tefat kommer från en annan värld. De är säkra på att det rör sig om hemliga experimentfarkoster från någon jordisk nation - antagligen Frankrike.

Källa: Passport to Magonia, av Jacques Vallee.

Exilkuban kidnappad

av UFO i Florida?

Ett bländande ljus kom ned, åtföljt av ett surrande ljud. Sedan avtog både ljus och ljud och allt blev åter normalt...med ett undantag: Cardenas hade försvunnit.

Filiberto Cardenas var ute och körde bil i sällskap av tre av sina grannar på kvällen den 3 januari 1979. De körde i utkanten av Everglades-träskan i Florida och letade efter en spädgris, som de kunde steka på spett. Himlen var mörk och vädret fint. Med honom var Fernando Marti, 46, Mirta Marti, 36, och deras 13-åriga dotter, Isabel. De befann sig på Okeechobee Road (St.27) i närheten av den avgiftsbelagda motorvägen Extension Turnpike (821) ca 16 km nordväst om staden Hisaleah då händelsen inleddes. Cardenas talade om för W C Christian vid Dade County Public Safety Department att hans gula Chevrolet herrgårdsvagn av 1970 års modell plötsligt hostade till och stannade på vägen. (Förbryllande nog uppgav de båda kvinnliga passagerarna, var för sig, inför Sgt Carlos Alvarez på sherifkontoret att de var ute och plockade kvistar till en Santa Maria-ceremoni och att bilen inte startade när de skulle åka hem igen). Mr Marti kunde se att den röda lampan på instrumentbrädan fortfarande lyste, men endast svagt.

Cardenas och Fernando Marti öppnade motorhuven för att titta på motorn. Plötsligt kom ett bländande "rött, karmosinbrunt och vitt" ljus ned framför bilen åtföljt av ett

ljud som lät som en bisvärm. Detta ljud har då och då rapporterats i andra UFO-händelser. Hustrun och dottern tittade inifrån bilen och skrek till. Mr Marti duckade med huvudet under huven för att gömma sig. Sedan avtog ljuset lika plötsligt som det visat sig. Allt återgick till det normala, med ett undantag: Cardenas hade försvunnit.

Ingen av de tre Marti kunde se, hur han försvann. Men de noterade att terrängen runt dem inte skulle ha tillåtit Cardenas att helt enkelt springa iväg under de få sekunder som händelsen varade. Ty trots deras närhet till Miamis förstäder, var området ganska ödsligt. Någon gång mellan kl. 18.30 och 19.00 hade Cardenas försvunnit.

Bilen kunde åter startas utan problem, men den gick lite knackigt, som om bensinen nästan var slut. Cardenas rapporterades "saknad" till polisen.

Omkring kl. 20 såg en passerande bilist som körde i närheten av 137th Street och Tamiami Trail (S.W.8th Street) hur bilarna framför honom väjde undan för Cardenas, som stod mitt ute på gatan. Polisen tillkallades. Polisofficeren Christian plockade upp den omtöcknade mannen kl. 20.15, 26 km söder om den plats där kubanen försvunnit.

Vad som hänt honom var en nästan fullständig lucka i hans minne. Christian skrev i sin rapport, att det sista den kidnappade mindes var att "han föll till marken och slocknade". Men förbryllande nog skulle

Ufonauterna beskrevs i termer som på ett slående sätt påminner om dem som förekom i den nu mycket välkända kidnappningen av Herb Schirmer — åtsittande, silverfärgade dräkter som täckte allt utom ansiktet.

Cardenas strax därpå ha sagt detta inför pressen: "Jag hörde flickan skrika då jag bländades och omgärdades av detta kraftiga ljus som räckte mig från den plats där jag stod". Han påstod att han befunnit sig ca en meter över marken, då han svimmade. Den tvåtimmarsperiod som ofta citerades i pressen var nog snarare en och en halv, vilket gör den där 26 kilometersträcka desto mer intressant. Kan Cardenas ha avverkat denna sträcka till fots?

Filiberto Cardenas hustru kom till femte polisdistriktets station för att köra honom hem. Polisrapporten visar, att han och vittnena redan dragit den slutsatsen att han "plockats upp i ett rymdskepp" (det är inte många polisrapporter som räknar "närkontakter av tredje graden" som "förargelseväckande beteende"!)

Cardenas blev rädd för att han kanske blivit nedsmittad av strålning. Han åkte till Jackson Memorial Hospital omkring kl. 01.30 på morgonen den 4 januari för en kontroll. Hans sjukjournaler visar att han klagade över smärta i båda knäna och grumlad syn under den sista timmen. Efter röntgen och en allmän undersökning noterade man "stabil vitalitet", ett skavsår i pannan och en gulnad på högra skuldran. Cardenas undersöktes också för eventuell radioaktiv nedsmittning (där militären assisterade). Testerna visade sig vara negativa. Han fick lämna sjukhuset en och en halvtimme senare. Han klagade senare över flera underliga symptom: omätlig törst, ymnig svettning, svavelaktig kroppsdör, dåligt minne, "varmt" bröst och "kalla" ben samt sexuella störningar.

Forts nästa sida

Inga andra rapporter angående denna iakttagelse förekom i Miami-Hialeah-området (där Cardenas bor). Pressen hörde efter hos källor som Homestead Air Force Base om någonting ovanligt registrerats på radar, men utan framgång. Faktum är att Cardenas och familjen Marti belägrades av pressen och intresserade forskare under flera dagar efteråt.

Filiberto Cardenas växte upp på Cuba innan han kom till Miami år 1973. Efter studier tjänstgjorde han i kubanska armén från 1951 till 1959. Sedan var han politisk fånge hos Castroregimen i nio år, där han vid ett tillfälle genomförde en tjugoen dagar lång hungerstrejk. När han kom till Amerika (med två söner kvarlämnade på Cuba), köpte han en butik år 1976, där han säljer presentartiklar, däribland föremål som används i Santaria, den afro-kubanska folkreligionen. Han har inte haft något att göra med polisen.

Cardenas hypnotiserades vid tre senare tillfällen av hypnoterapeuten Jose Yedra i ett försök att återställa hans förlorade minne. Detta måste göras på spanska eftersom Cardenas inte kan tala engelska. Cardenas talade om att han tagits med av tre människoliknande varelser iklädda åtsittande, vita dräkter till en strand, där dessa tydligen manipulerade med något slags kombinationslås på en klippa. Hela klippan öppnade sig och avslöjade en tunnel genom vilken de med hög hastighet rusade ned i havet.

En av varelserna, "Kiostros", talade med Cardenas på ett slags portugisisk-spanska, som kubanen inte förstod så väl. "Kiostros" talade om könsorganens "överlägsna energi", behovet av en annorlunda religion, sänkningen av Kalifornien ned i havet, en skådespelerskas framtida sjukdom som kommer att hindra henne ifrån att bli Förenta Staternas ledande dam och slutet på Sadats styre i Egypten innan år 1981. Fler förutsägelser: Elizabeth Taylors död, ett botemedel mot can-

cer, krig mellan Kina och Ryssland för kontroll över Asien. Men det viktigaste av allt detta var att sex personer från jorden skulle komma i en UFO-farkost för att lämna ett budskap. Detta väntades ske om tre månader...den 3 april 1979.

Få människor vet att Cardenas påstår att han kände sig tvingad till att återvända till kidnappningsplatsen vid ett senare tillfälle. Han gick ombord på ett päronformigt UFO kl. 13 den 21 februari och lämnade det kl. 06.00 påföljande dag. Denna gång hade han sällskap av sin fru Mr och Mrs Cardenas försäkrade, att de kunde minnas hela upplevelsen utan hypnotisk behandling. Ufonauterna beskrevs i termer som på ett slående sätt påminner om dem som förekom i den nu mycket välkända kidnappningen av Herb Schirmer (Nebraska, 1967): åtsittande, silverfärgade dräkter som täcker allt utom ansiktet, ormemblem på bröstet och en knopp med en antenn över högra örat. Den främsta skillnaden var, att varelserna i Cardenas fall endast var 4 fot (120 cm) långa. De talade medelst telepati och pratade med varandra på ett språk som lät som arabiska.

Besättningen, som bestod av två män och en kvinna, verkade fascinerade av fru Cardenas målade tånaglar. Båda kubanerna led av nysningar under hela upplevelsen. När hon stod där omgiven av TV-skärmar och knappar, sade fru Cardenas, att hon vidrörde en av varelserna och nöp sig själv i armen för att försäkra sig om att hon inte drömde. "De talade till mig om universell kärlek", berättade Filiberto senare för pressen, "och jag har lärt mig av dem att detta är vad jag måste göra - älska och hjälpa mina medmänniskor".

Cardenas rapporterade även andra sidoeffekter av sina upplevelser. Det förekom en period efter kidnappningen då Cardenas telepatiskt påverkades att säga meningslösa ord och siffror under fem minuter varje natt.

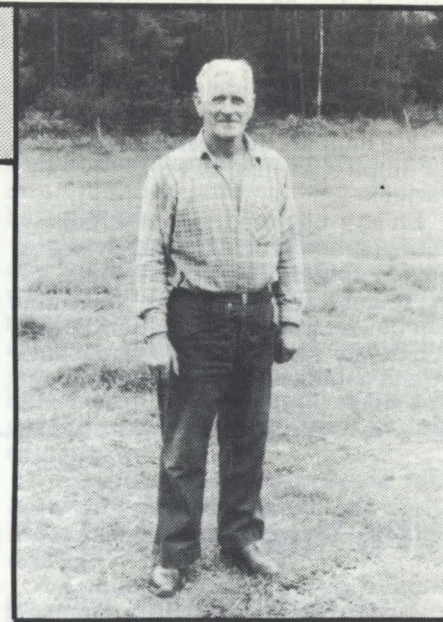
Forts. på sid 20

Mystiska spår I FÅRHAGEN

Cirka en mil utanför Ullared ligger ett samhälle vid namn Källsjö. Där bor lantbrukaren Lennart Rybäck. Han äger bland annat ett antal får, som han har i en hage ett stycke från sitt hus. Sedan tre år tillbaka har det under vissa perioder försvunnit ett och annat får för honom. Sammanlagt har han blivit av med fem får. Av dem hade ett på ett mystiskt sätt brutit nacken och låg livlöst i hagen när han kom dit. (Hur kan ett får bryta nacken av sig mitt ute på en fårhage?)

Under en del andra tillfällen har han hört underliga ljud från skogen nedanför fåren. Ljud som kan liknas vid träd som knäcks av en stor och tung maskin. Men någon sådan maskin finns inte där. Inte heller har det upptäckts några avbrutna träd.

Anledningen till att vi fick kontakt med Lennarts observation är de spår

Lennart Rybäck har sedan tre år med jämna mellanrum förlorat får som på ett mystiskt sätt försvunnit från fårhagen utanför Ullared.

i fårhagen, som han hittade i början på juli i år. Han gick ner till hagen för att titta till sina får då han fick se

De här egendomliga spåren hittade Lennart Rybäck i fårhagen i juli i år. Märket bestod av två ca åttio cm långa spår med två mindre spår i varje. En stor hög med löst grus och avslitna grästovor låg bara någon meter bakom.

ett omkring 80 cm långt och 40 cm brett spår i hagen.

Han stannade och tittade en stund. Då han böjde sig ned och kände efter med fingrarna i spåren upptäckte han, att det bestod av två breda djupa spår med två mindre spår i varje.

En stor hög med löst grus och avslitna grästorvor låg någon meter bakom spåret. Hans första tanke var att någon med ett fordon varit inne och busäkt i hagen. Men han förstod sedan att inget känt fordon skulle kunna åstadkomma dessa egendomliga spår.

Han blev irriterad över att inte kunna fatta vad det rörde sig om men glömde det hela efter en stund.

Då vi fick kontakt med Lennart började han tala om att ett flygplan eller något liknande kanske kunde ha orsakat spåren. Efter att han hade pratat med några grannar om dem säger de nämligen att de sett en del ljusfenomen på himlen under den aktuella tiden. Någon närmare undersökning har inte gjorts men vi hoppas kunna återkomma i saken.

Kjell/1983

UFO "uppvaktade" Carters helikopter!

Experter står frågande inför ett mystiskt föremål som visade sig på ett fotografi taget på förre presidenten Carters militärhelikopter, då han besökte Panama.

Linda Arosemena, anställd av amerikanska regeringen och med arbetsplats i Panama berättar för Ufo-Review.

- Jag följde president Carters avfärd med helikopter från Fort Clayton till internationella flygplatsen 17 juni 1978 i samband med ett officiellt besök. Det var mulet, och jag hade inte sett något märkvärdigt på himlen under dagen men ville fotografera Carters avfärd. När korten var framkallade syntes på ett av dem ett märkligt saturnusformat föremål alldeles i närheten av presidentens helikopter.

- Jag kan inte förklara vad som finns på negativet men något liknande har jag inte sett under mina fjorton år som yrkesfotograf. -Jag ringde till Frank Grba på Panamas federala flygadministration men inte heller han kunde förstå vad det var för slags föremål. Han framhöll, att radarn inte hade indikerat någonting. De var emellertid nyfikna och ville att jag skulle skicka kopior men hit-

tills har de inte kontaktat mig.

Linda Arosemena skickade också en kopia till presidenten. Hon fick som svar ett tack för visat intresse för presidentens besök i Panama.

Kortet togs med en Nikon, film Kodak TRI-X svart-vit, 1/250 sek och f/16. Negativet är av precis samma kvalite som resten av rullen och det kort som togs 10 sek. före själva UFO-fotot visar inget ovanligt. Varken kort eller film eller negativ har förfalskats och det är omöjligt att dubbele exponera med denna kamera. Kortet är mycket klart.

Enligt tidningen Star & Herald var tre flickor ute och fiskade kl. 14.30 den 16 juni 1978. En av flickorna såg plötsligt ett ljus på himlen. Det rote-rade och försvann snabbt. Först trodde de att det var ett flygplan eller en helikopter, men de ändrade sig när de fick se formen på föremålet. Det hade en svart, inre oval och en grå, metalliknande yttre. Den ena flickans mor sade, att det liknade det föremål som syntes på Arosemenas fotografi vilket ju togs dagen efter.

UFO-Review. Vol:1 nr. 2

B.O. Liden

Lantbrukare förlamades av jättelikt UFO!

Lördagen den 23 juli 1983 förlamades Urban Sävström av en stor flygande ljusskiva, som utstrålade ett starkt men ändå inte bländande ljus. Skivan svävade ca 100 - 200 m över honom och två hästar som han äger. Storleken på skivan var svår att bedöma, men den hade inte fått rum i hästhagen som är på ca 10.000 kvadratmeter! Alltså en enorm tingest som förlamade både Urban och en av hästarna! Händelsen utspelades vid halvett-tiden på natten i närheten av Veinge samhälle, strax utanför Halmstad.

- Vi kom hem sent den här lördagskvällen och jag hade inte hunnit ge hästarna hö tidigare berättar Urban. Klockan var omkring halv ett när jag gick ut med ett fång hö. Då jag kom fram till hagen och lade ner

Här stod Urban Sävström när en stor flygande ljusskiva förlamade både honom och en av hans hästar.

höet kom hästarna sakta gående mot mig. Plötsligt lade sig den ene av hästarna ner!

- Jag blev mycket överraskad, ty den har aldrig förut lagt sig ner i min närvaro. I vanliga fall kan jag inte gå närmare än 100 m förrän den reser sig upp. I samma ögonblick märkte jag, att omgivningen runt mig och hela hagen verkade upplyst av någonting. Min första reaktion var att titta uppåt.

- En gigantisk skiva svävade rakt över mig och utstrålade ett gult, lugnt ljus som fick mig att stå helt orörlig.

- Armar, ben och kropp kändes helt stela. Mitt huvud var det enda jag kunde röra. Tidsförnimmelsen var helt borta. Jag kan inte säga hur länge jag stod så. Det enda jag minns var att jag ropade på hjälp så högt och starkt som jag aldrig gjort tidigare.

- När förlamningen började släppa var min första tanke att springa in till min fru Karin och be henne om hjälp. Men till min stora förvåning upptäckte jag att jag var barfota. Tofflorna som jag hade på fanns inte på mina fötter. Under någon sekund stod jag bara och tittade ned på mina bara fötter och fattade ingenting. Jag började sedan springa på gräskanten av vägen, som går förbi hagen. Hela tiden ropade jag hysteriskt på Karin.

- Då jag hunnit 20 - 30 m fick jag se tofflorna stå på vägen och blev än en gång lika förvånad men fortsatte att springa. Väl inne i huset mötte jag Karin, som undrade om jag blivit tokig eller om hästarna dött. Jag fick fram några trevande ord om "ljusskiva och rymdskepp".

- Karin följde mig ut i hagen och vi såg fortfarande tingesten sväva, men nu över en havreåker ett hundratal meter bort. Vi stod ett par mi-

Här, vid pilen, försvann ljusskivan, sakta dalande ner bakom skogskanten.

nuter och tittade på den runda ljusskivan, som sakta rörde sig rakt ut över skogen för att sedan dala ned bakom skogen.

- Karin sökte efter en logisk förklaring, mumlade något om "månen som ramlar ner" men förstod likväl, att det var en dum tanke.

Helt betagna av skådespelet stod vi och såg på hur ljusskivan kom upp på samma ställe som den gick ner för att sedan plötsligt slockna som en lampa som släcks.

- Vi stod en stund och tittade men såg aldrig något mer under den tiden. Samtidigt som vi började tröttna på att stå kvar fick Karin en känsla av nakenhet. Hon tog instinktivt

händerna upp mot halsen och upptäckte att hals- och armband hade försvunnit.

Hon säger: Varken halsband eller armband har jag tagit av mig under kvällen, det vet jag till hundra procent! Tro det eller ej, men senare hittade vi halsbandet på nattduksbordet vid sängen, men armbandet är ännu spårlost borta.

Vi funderade på vem man kunde ringa till för att få en förklaring på det hela. Vi beslöt oss att ringa till flygets sambandscentral, men de hade inget flyg i trakten för tillfället. Vi står helt frågande, vad har hänt oss? undrar Urban och Karin Sävström.

Kjell/1983

Exilkuban kidnappad Forts. fr. sid 16

Han påstår sig nu äga förhöjd telepatisk känslighet mot andra. Han kände vid ett tillfälle på sig, att hans svärfar var i behov av hjälp, och körde "automatiskt" ut till den plats där denne kvaddat sin bil. Virgilio Sanchez-Ocejo och andra forskare i området - samt deras hust-

rur - uppger sig också ha blivit ut-satta för märkliga syner, ljud och drömmar...allt förknippat med Filiberto Cardenas påståenden.

Källa: Frontiers Of Science, Vol.11 No. 4, July-August 1980.

Insändare

I nödens stund är hjälpen som närmast

Jag heter Kjell Thörnlund och är en alldaglig och helt vanlig människa, som har ett arbete och en hobby (musik). Jag lever ett lugnt och stillsamt liv med några få vänner, som säkert anser mig vara lite ovanlig - ibland kanske lite 'knas'. Den här beskrivningen passar säkert in på många av oss. Nu hör det till historien, att jag i många år har gått omkring med en tanke, som kanske skulle kunna vara värd att slå ett slag för. Den tanken skulle faktiskt kunna ändra på en hel del här i världen. Så mycket till och med att det skulle kunna leda till fred och rättvisa på jorden. Inom några få år, eller kanske ännu snabbare!

Människan, som lever på jorden i dag, är den mest hänsynslösa organism som finns, så långt vi kan se i alla fall. Tänk bara på hur hon förstör sin egen boplatz på många olika sätt. Hon vanvårdar naturen och sätter sig själv som bättre 'vetare' än naturen. Hon vanvårdar också ofta sin egen kropp, något som väl bevisas av den höga, icke-naturliga sjukdomsdödligheten. Människan söker 'stöd' i en sida av hjärnan, som är mindre begåvad, när hon inte klarar av svårigheter, och detta resulterar i aggressivitet, och detta i sin tur medför på många håll i världen krig. Kriget som kanske en dag kommer att ödelägga allt liv på denna jord. Jag skriver 'kanske' bara för att den tanken, som jag säkert delar med många andra, skulle kunna göra slut på krig och elände i vår värld. Vi skulle kunna börja ett nytt liv här på jorden med lite hjälp av någon som vet hur man ska leva i fred och broderskap.

Men då gäller det att skynda sig 'eller hur'?

Samtidigt måste vi också kasta en massa gamla fördomar och se med 'klara sinnen' på hur vi kan förbättra

den värld vi nu lever i. Som världen är i dag hindrar den många människor att se med dessa 'klara sinnen' bara för att deras vardag är så vardaglig och rutinkrävande. Utan dessa många rutiner, som ingår i dagens vardag skulle vi ha tid att tänka mer. Man får heller inte vara rädd att använda sin fantasi på ett 'gränslöst' sätt. Om vuxna använde sin fantasi i lika stor utsträckning som barnen skulle vi säkert alla må lite bättre. Vi skulle kunna betrakta oss själva som barn och göra som de gör, när de får ett problem. Först försöker de själva men efter ett misslyckat försök följer alltid en intensiv vilja att ta reda på, eller fråga ut en äldre person om varför, hur, när, eller vad deras problem kan ha för lösning. Det gäller bara att hitta den rätta personen att fråga. Någon som kan svaret. Hos barnen är det oftast föräldrarna som får de envisa frågorna om varför, hur och när.

Om vi vore barn, skulle vi givetvis fråga någon äldre om våra problem. Men nu finns inte våra föräldrar tillgängliga för dagens problem här på jorden. Vi måste söka någon annan som har förmågan att hjälpa oss. Vem kan nu det vara? Jo allas vår Gud är givetvis den som vi bör söka oss till. Men vem är då han? Ja, där går våra religioner i sär. Alla har väl rätt att söka den Gud, som han tror är den rätta vägen, och för mej har det blivit genom ufologin.

Jag söker hjälp och kraft i tron att vi inte är ensamma i universum. För vem skulle kunna hjälpa oss bättre än en civilisation, som har gått igenom alla dessa problem som vi har nu? En vänligt sinnad intelligens, som säkert finns i vår närhet, bara vi räcker ut en hand och visar att vi vill ha hjälp.

Tusentals och åter tusentals människor har genom åren sett dessa in-

telligenser sväva i vårt luftrum och i rymden. Mött deras skepp och ibland deras besättningar. Även presidenter, generaler, vetenskapsmän och många andra trovärdiga människor har sett och tror allvarligt på dessa saker.

Den som vill ha fred på jorden bör

Främmande varelser på besök i Stenum

- Om jag bara fick se de där varelserna en gång till... Och tefatet... Det var så längesen nu...

- Varför det? Börjar ni tvivla nu, herr Karlsson?

- Nej. Jag har sett tefatet och de två varelserna. Tre gånger. 1957 i augusti och 1958 i februari... Men detaljerna... Ibland ser jag dem kristallklart framför mej... sen försvin-

inte avstå från att ta den här chansen! Släng fördomarna om de flygande tefaten, hjälp varandra att söka en väg att visa att vi vill ha deras hjälp! Som sagt öppna era sinnen, så förstår ni att dom finns i verkligheten också. Inte bara på film.

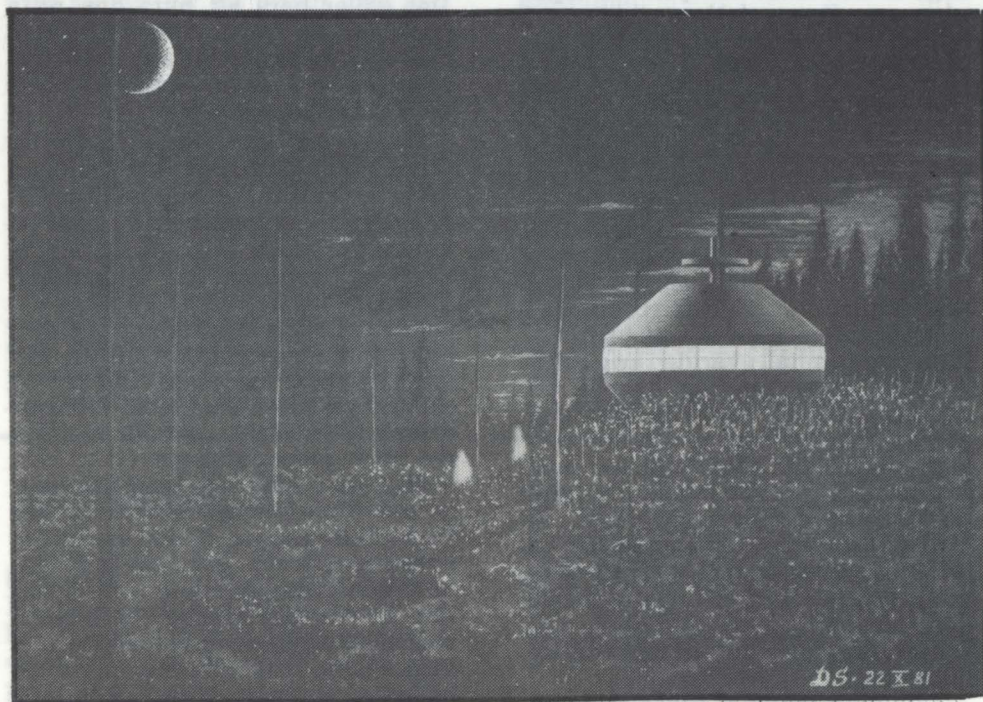
Tack för ordet. Kjell.

ner de... Jag vet att det låter otroligt... därför har jag hållit tyst... begriper inte hur det läckt ut...

- Vill ni vara snäll och teckna ner det där ni såg första gången bakom mossen?

- Nja... kan inte rita... men ska försöka... kanske tror ni mej då...

Det här samtalet utspann sig i Stenum i fredags kväll. F.d. gas-

Föremålet landade på en låg kulle intill skogsbrynet. Ur "tefatet" hoppade senare "toppiga" varelser insvepta i en slags gråaktig dräkt!

verksarbetaren Karl Gustav Karlsson 70 år och GT:s utsända satt kring den föres köksbord och diskuterade rymdfenomenet. Det hade vi gjort i två timmar, när diskussionen hade kommit så långt att ritblocket plockades fram.

Förhistorien är den, att Karl Gustav Karlsson i Stenum - som ligger några kilometer öster om Skara - påstår sig ha sett ett flygande tefat och två "rymdpiloter" vid tre tillfällen. Första gången detta inträffade var torsdagen 7 augusti 1957. Från trädgården som ligger bakom herr Karlssons röda stuga fick han se något underligt föremål som med en svindlande hastighet flög i trädtoppshöjd, gjorde en tvär kurva och landade på en låg kulle alldeles intill skogsbrynet, som ligger på andra sidan den mosse som skiljer Karlssons stuga från skogen. Han rusade in till fru Maja och berättade vad han sett. Hon slog bort det som nonsens, men förbjöd honom att ge sig dit bort och se efter vad det var!

- Där är så sankt och jag var rädd han skulle gå ner sig, säger hon.

Någon timme senare - det var nu skymning - satt makarna ute i trädgården och drack kaffe när de plötsligt fick se två underliga ting hoppa och skutta på mossen.

- Min första tanke var att det var fåglar. Men de var så stora. Jag gick då bort till staketet och därifrån kunde jag se tefatet! Jag hade ju läst om såna i tidningarna... Men det här såg inte riktigt ut så som på bilderna... det var inte av metall, det glänste inte i alla fall... och inte heller var det platt... snarare som två mot varandra vända skålar...

Varelserna beskriver herr Karlsson som "toppiga", insvepta i en gråaktig dräkt som omslöt hela kroppen. Något ansikte kunde han inte urskilja på det avståndet - ca 75 meter - men det verkade som om de hade något "cyklopögsliknande" för den kroppsdel där ansiktet enligt konventionella begrepp bör sitta.

- Men det märkligaste var att de hoppade och skuttade upp och ner,

som gummibollar! De flög från den ena tuvan till den andra.

Båda makarna hade blivit som förstenade, men fattade sig och rusade in till en granne - som från sitt fönster också har utsikt över mossen. Hon vägrade dock att gå till fönstret och påstod att de två grannarna "sett i syne"

Dagen därpå - fredagen - sågs varken tefat eller rymdfolk. Däremot på lördagen - men nu senare på kvällen - fick makarna uppleva samma "rymddans" på mossen. De såg den då från övervåningen i sitt hus. Nästa dag - på söndagen - gick Karlsson upp till platsen där han sett tefatet landa.

Spår efter landningsställ och två "stöttepinner" i jorden. På hemvägen möter han en kvinna från en närliggande gård. Han frågar om hon sett "tefatet".

- Hon bara stirrade på mig och skrek uschianemej, kommenterar Karlsson stillsamt händelsen. När GT försöker nå kontakt med kvinnan visar det sig att hon avlidit. Helt nyligen.

Tredje gången Karlsson fick se rymdfenomenet var den 23 februari 1958. Då såg han det från landsvägen på en plats ca två kilometer från den andra. De två hoppande och skuttande varelserna var också på plats. Karlsson vinkade. Och den längste av de två varelserna bugade sig stelt.

- Var det stor skillnad i storlek på de två?

- Ja. Den ena var som ni (1,70 ca) och den andra stor som en liten pojke.

- Far och son kanske?

- Ja, varför inte, skrattar Karlsson. Men blir allvarlig:

- Man ska inte skämta om så allvarliga ting!

Nej, det skall vi inte så vi föreslår en promenad till den plats där Karlsson såg tefatet sista gången. Varken GT:s utsända eller GT:s fotograf kan under promenaden upptäcka något hos Karlsson som betecknar att han skulle skilja sig från andra vitala

herrar i samma ålder vad beträffar fattningsgåvor eller förstånd. Han verkar inte vara lagd åt abstrakt tänkande. Vi "testar" honom genom att be honom beskriva saker och ting på vår väg. Det kommer lugnt och eftertänksamt. Inga överord. Sakligt utan att använda sig av beskrivande former. I hans stuga hade vi inte kunnat se några science-fiction-böcker om interplanetarism eller flyg.

Vi undrar försiktigtvis om inte tefatet och "rymdvarelserna" kunde ha varit helikopter och två i flygoverall och hjälmklädda flygare från närbelägna Sätenäs flygflottilj?

- Som om jag inte skulle veta hur en helikopter ser ut? Och flygare har jag sett på flyguppvisning. Nej, det här var något annat.

Ja, det var något annat. Det är en bit att gå och det har börjat mörkna.

Gigantiskt rymdskepp nära Linz vid Donau

-Jag har varit lastbilsförare och transportföretagare i Linz vid Donau i femtio år. Under denna tid såg jag ofta obekanta flygande föremål, berättar N N, som 1958 såg ett väldigt rymdskepp, vilket uppehöll sig ganska nära marken.

-Den 1 oktober 1958 kl 16 var jag och min medåkare Hans Talmannsbock på väg tillbaka till Linz efter en varuleverans, berättar han. Vägen går nära Wildberger slott och ruinen Wildberg samt förbi en gammal riddersmedja. När jag svängde åt vänster i en 'hårnålskurva' och hade en sluttning på mer än 150 meters djup framför mig, blev jag helt förskräckt. Jag kände nämligen en häftig elektrisk stöt, som skakade mig från fingerpetsarna och ända ner i tårna. Det var nätt och jämt jag förmådde hålla i ratten, men jag klarade det - annars hade en förfärlig olycka

Dimman sveper in oss i ett grått töcken. Det behövs ingen större fantasi för att urskilja både det ena och det andra i det ljuset.

- Var det dimma över mossen den där gången, herr Karlsson?

- Minns jag inte...Nej, förresten, då hade jag inte sett så tydligt...

Vi når målet och står tysta och stirrar på den klöverplätt där farkosten skulle ha landat i februari för sex år sedan.

Efter en stunds tystnad kommer det stillsamt från herr Karlsson:

- Om jag bara fick se dem en gång till...men det tjänar väl inget till... De trodde ju inte den där Galilei heller...

Och den brände de ju på bål...

Källa: Göteborgs-Tidningen, den 20 oktober 1963

skett. Jag frågade Hans, om han hade märkt något. 'Nej', svarade han, men han hade märkt, hur jag skakade.

-Vi åkte vidare och funderade över vad det var, som hade hänt. Jag sade till Hans, att jag ville stanna för att undersöka saken, och han samtyckte. Jag tittade i riktning mot Linz och märkte, att molnen gick ganska lågt. Plötsligt kom det ur molnen en stor guldfärgad spets. Jag varskodde Hans och sprang själv så fort jag kunde mot bilen, ty spetsen kom farande rakt emot oss.

-Framme vid bilen fastställde jag, att spetsen hade böjt av åt vänster, och jag blev mycket förvånad då jag nu såg föremålets hela längd. Det flög i riktning ner mot dalen. Nu insåg jag, att detta måste vara ett rymdskepp. Det flög lugnt som en fågel och helt ljudlöst men stannade

plötsligt med spetsen riktad snett nedåt dalen och med den andra änden bara några meter ifrån vår bil.

-Då det stod i detta läge i nästan 10 minuter, kunde Hans och jag fastställa dess längd med hjälp av fönstren som fanns på sidan. De mätte en meter i kvadrat och gränsade till varandra.

-Jag sade till Hans: 'Du räknar från bakänden och jag från spetsen'. Han räknade till 125, och jag fick samma antal. Den guldkimrande spetsens längd bedömde vi till ca 10 meter - alltså var skeppets hela längd omkring 135 meter.

Nu började skeppet röra på sig. Det flög sakta baklänges och alldeles ljudlöst, svängde sedan bakre delen mot en bergssluttning och kom därvid parallellt med landsvägen bara sex meter från bilen.

Om farkosten hade haft en sidoskärr, skulle vi med hjälp av en liten landgång kunnat stiga ombord. Rymdskeppet stod kvar i detta läge i ungefär tio minuter, fortsatte sedan bakåt och svängde med spetsen över bilen och vägen samt fortsatte förbi ett hus.

Under denna manöver kom den trubbiga bakänden rakt över vår bil, och nu stannade skeppet återigen. Vi kunde nu se rakt i det bakifrån, och vi såg där tre storvuxna, omkring 2,60 m långa män. De betraktade oss nyfiket. Hans ville kasta en sten mot fönstret, men jag bad honom låta bli. De kunde ju ha skickat ut strålar mot oss så att vi fallit till marken.

Om vi åtminstone hade haft en telefon i närheten och kunnat ringa flygplatsen Hörsching, sju kilometer väster om Linz! Vad vi nu i alla fall i detta läge kunde göra var att noggrant inspektera skeppet. Det var nötbunt till färgen, förde inga tecken och vi såg varken nitlar eller skruvar. Fönstren har jag redan nämnt. Skeppet var för övrigt mycket vackert. Det hade inga styrordningar.

Farkosten flög sedan i riktning mot Linz och följde landsvägen. Det

kom en buss fullastad med personer. Denna skymdes av skeppet, när de möttes, men strax reste sig skeppet nästan lodrätt med den gyllene spetsen mot himlen och försvann ljudlöst.

Hans och jag var överens om att människorna i bussen borde ha sett det stora UFOt, och även nere i dalen borde det ha varit väl synligt. Någon mer bil såg vi inte till under observationen. Om vi bara hade haft en kamera med oss, kunde vi fått ett säkert bevis på vår upplevelse, men kanske har någon invånare i dalen lyckats fotografera detta ståtliga rymdskepp. Om min medåkare Hans Talmannsbock ännu lever, vet jag inte. Själva har jag under tiden som gått blivit pensionär.

Källa: UFO-Nachrichten nr 247, oktober 1977.

Översättning: Göte Johansson

"Vägen till det okända"

UFO-Information och Carl-Axel Jonzons uppskattade kurs i psykisk uppbyggnad, "Vägen till det okända", utgår p g a tidsbrist, ur detta nummer av tidningen. Serien fortsätter dock redan fr o m nästa nummer som vanligt.

UFO-Information redaktion har under det gångna året vid ett flertal tillfällen kunnat konstatera att uppbyggnadskursen rönt ett stort intresse bland läsekretsen. Det tackar vi för liksom för de många positiva brev vi fått från tack-samma läsare som på olika sätt känt sig hjälpta av Carl-Axel Jonzons artiklar.

Bemannat UFO sågs av Medelhavsfiskare

En fiskare från det franska fiske-läget Le Brus i departementet Var (sydöstra Frankrike, mellan Mar-seilles och Nice), berättar följande historia:

"Vi var tre personer, som var ute i två båtar. Jag var ensam i min båt, och mina två kamrater var i sin. Det var åtta år sedan, på natten den 1 augusti 1962, mellan kl. 23.00 och 23.30. Det var en mycket fin natt, med en stjärnklar himmel, en lätt vind och ett lugnt hav. Plötsligt fick jag på ett avstånd av ca 300 meter ifrån mig, syn på ett stort metalliskt föremål med utdragen form och ut-rustat med ett torn i mitten. Det ver-kade förflytta sig sakta på vatteny-tan. Slutligen stannade det. Jag sa-de till mina kamrater: 'En ubåt har gått upp till ytan där borta, ganska nära oss. Det verkar inte bekymra dem!'"

"En av de andra svarade: 'det måste vara en utländsk ubåt. Det är en modell som jag inte känner igen.' Sedan uppstod en del oro och vågor runt ubåten, och jag kunde urskilja några grodmän som kom upp ur vattnet och klättrade upp på farkos-ten. Vi ropade till dem. Först vände de sig inte ens om för att titta mot oss. Mina två kamrater, som också hade fått syn på dem, och som hade hört mig ropa, ropade i sin högtala-re: 'Hallå där, kompisar! Högfärdiga i dag, va? Är ni här ifrån? Utlän-ningar kanske, va? Hur som helst kan ni väl svara!'"

"Resultatet blev noll. Det kom inget svar från deras sida. Jag såg dem tydligt. Jag räknade och fick antalet till tolv som klättrade upp på ubåten. Tre eller fyra av dem hejda-de sig ett ögonblick och tittade sig omkring, innan de försvann in i skeppet.

"Innan han sällade sig till de and-ra, vände sig den siste mannen mot oss och lyfte sin högra arm över hu-vudet och vinkade för att visa, att han hade sett oss. Sedan försvann även han in i farkosten.

"Därefter såg vi maskinen höja sig från vattenytan och hänga strax ovanför vågorna. Sedan såg vi lam-por tändas, röda och gröna, och en stråle av vitt ljus sköt ut och nådde fram till våra båtar. Ljuset kom från en strålkastare och avgav ingen vär-me.

"Sedan slocknade strålen, och far-kosten lystes upp av ett slags orangefärgat sken. De gröna och rö-da lamporna slocknade. Maskinen började rotera mycket sakta, från vänster till höger, och steg till en höjd av ca 20 meter över havet.

"Dess form var, som vi nu såg, som en oval eller nästan rund skiva, och dess storlek ungefär som en me-delstor ubåt. Den hängde orörlig i några minuter. Sedan började den rotera mycket snabbare, dess ljus blev mycket starkare, och plötsligt sköt den iväg horisontellt med hög hastighet över havet, allt under stor tystnad. Dess ljus antog nu färgen av en röd flamma. Den plattades ut och kom tillbaka rakt över oss i en vacker kurva, samtidigt med att den ökade hastighet och steg allt högre och högre för att till slut för-svinna som en liten röd prick bland stjärnorna. Inom bara några få se-kunder hade den blivit osynlig för ögat.

"Vi satt i våra båtar, helt lamslag-na av häpnad, och tittade upp mot den punkt på himlen där den fantas-tiska maskinen hade försvunnit.

"Med undantag av vågornas skvalpande, hörde vi inget ljud från den, och ni kan mycket väl tänka er

— Formen var oval, nästan rund. Och storleken uppfattade vi som en medelstor u-båts. Vi satt helt lamslagna i våra båtar...

att vi frågade oss vad det kan ha va-rit. Det var ingen utbåt eller helikop-ter och inte heller ett sjöflygplan. Dessa skulle vi med all säkerhet ha känt igen.

"Då vi var mycket medvetna om det löje som skulle drabba oss, har vi inte berättat om denna händelse

för någon, och vi har hållit tyst om den tills nu.

LDLN, Contact Lecteurs, Series 3, No. 5, januari 1971.

Källa: Flying Saucer Review Case Histories, Supplement 14, April 1973.

Kontakt

Det är dit jag hör i rymden,
till en annan planet i Universum.
Det är endast den jordiska tyngden,
som gör att jag finns i fel tid och
rum.

Det är därute i ett annat solsystem,
en annan planet,
jag vill leva utan problem
i evighet.

Nästa gång "de" landar följer jag
med.
I mina kontakter med UFO och ut-
vecklingen,
är det för mig ett naturligt led,
att "de" kommer och tar mig hem
igen.

Ewa -83.

83/2

B

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BDX 11027

600 11 NORRRÖPPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION

Box 16, 596 00 Skänninge.

önskar alla sina läsare

En God Jul och ett Gott Nytt År

och

ett varmt tack för 1983

Glöm ej prenumerationen för 1984

